

Matthew Costello & Neil Richards

**Een
dodelijke race**

Matthew Costello en
Neil Richards

Een dodelijke race

Deel 11 in de Cherringham-serie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Midzomeravond

Ray Stroud liep voorzichtig over de witte streep midden op de weg die naar Cherringham Bridge leidde. Het was een vreselijk donkere nacht – geen maan, en hij kon de grasberm aan beide kanten nauwelijks zien, laat staan de akkers die achter de heggen moesten liggen.

Toen hij bij het tweede feestje vertrok (*of was het al het derde?*) had hij met zichzelf gewed dat hij de brug zou bereiken zonder een noodlottige botsing met een auto of een onzichtbare lantaarnpaal, en tot nu toe verliep de tocht voorspoedig.

Het scheelde natuurlijk dat er om drie uur 's nachts heel weinig verkeer op deze weg was.

Maar als er op dit tijdstip toch nog een auto de heuvel af raasde, was de kans groot dat de chauffeur net zo'n dronken of gedrogeerde oudere hippie was als hij.

In dat geval verlies ik de weddenschap, dacht hij.

En vervolgens dacht hij: wat wás de weddenschap ook alweer?

Opeens wist hij het weer. Bereik de brug levend – en draai nog een sjekkie.

Hoera! Niet slecht...

Hij tuurde voor zich uit en plaatste zijn voeten heel voorzichtig op de witte streep in het midden van de weg.

Geen twijfel mogelijk – hij voelde zich behoorlijk wiebelig.

Niet verrassend, Ray, ouwe jongen. Als je acht uur lang bier zit te drinken...

Hoewel, acht uur was eigenlijk niet zo heel lang.

Ik word er niet jonger op, dat zal het zijn.

Opeens wist hij het weer – *ja!* Hij had ook stiekem een jointje gerookt in de achtertuin van Jez.

Heel mild, maar blijkbaar met een vertraagde werking.

Geen wonder dat die witte streep onder zijn versleten sportschoenen leek te bewegen.

Hij tuurde naar de lucht.

Het zou snel licht moeten worden. Ik had beslist al in bed moeten liggen.

Dat hele Cherringham Regatta-evenement verstoorde zijn slaaroutine – en het was nog niet eens echt begonnen.

Hij was niet dol op werken, maar het verdiende goed. En terecht, want de voorbereidingen voor het evenement vergden lange werkdagen, wat gegarandeerd voor pijnlijke ledematen en handen vol met blaren zorgde.

De hele week had hij posters opgehangen in het dorp, grondwerk verricht, hagen en plantsoenen opgeschoond, parkeerverbodsborden geplaatst en kratten bier van vrachtwagens gesjouwd.

Daar kan een man dorst van krijgen...

En omdat het uiteraard allemaal handje contantje was, ging het werk gepaard met lange avonden om de centen te verdrinken. Niet dat hij dat erg vond. Hij had elke dag nog een paar pond over en die stopte hij in zijn geheime theekistje in de kast van de Magnolia, zijn oude woonboot die in de rivier afgemeerd lag.

Oud, maar ze blijft nog steeds drijven!

Natuurlijk waren er mensen die een hekel hadden aan de regatta. Die vonden al die bezoekers van buiten het dorp maar niks. In The Ploughman verkondigden de meeste van zijn vrienden dezelfde mening: ‘Al die kakkineuze klootzakken met hun flitsende bolides, hun grote witte jachten en hun partytenten moeten verdomme meteen terug naar Londen!’

En dan had je nog Cherringhams eigen chique kliek, een soort elite van eigen bodem. Ze vonden het vreselijk dat de

lege akkers vol kwamen te staan met tenten en vrachtwagens, kermisklanten in spijkerbroeken, hamburgerkraampjes en mobiele stands met thee. Zelfs diefstal kwam nu voor.

Een complete nachtmerrie, die verdomde regatta!

Feit was echter dat Ray zich om al die toestanden helemaal niet druk maakte. Arm of rijk, voor hem was alles hetzelfde. Het ging per slot van rekening maar om een paar dagen in juni elk jaar en hij verdiende er altijd een paar centen mee.

Hij keek om zich heen en zag dat hij inmiddels bij de brug was aangekomen.

Interessant... Door al dat gepieker gaat de tijd wel degelijk sneller voorbij...

In de velden rechts van hem kon hij stroomafwaarts nog net de contouren zien van de tenten die hij de hele week had helpen opzetten. En in het schemerlicht zag hij langs de flanken van de oude stenen brug rijen gekleurde vlaggetjes die de regatta moesten opluisteren, maar er in het donker vaal en grijs uitzagen.

Hij hoorde hoe de rivier onder de brug over de stuw stroomde en tussen de keien door gutste. Voor zich zag hij in het midden van de weg de contouren van het tolhuisje van Cherringham.

Nou, nou, nou – nog steeds niet dood.

Dat is alvast gelukt!

Hij had zijn heroïsche uitdaging met succes volbracht. Tijd voor een sjekkie.

Hij hupte van de witte streep af, liep naar het smalle trottoir aan de zijkant van de brug, leunde tegen de stenen borstwering en rolde zijn sigaret.

Hij stak hem aan en inhaleerde diep.

Ah. Er ging niets boven de eerste sigaret van de dag.

Of was het de laatste van de avond? Hm, dat was nog eens een intellectueel dilemma.

Hij keek omlaag naar de Theems, die snel onder de brug door stroomde.

Even later draaide hij zich om en keek stroomopwaarts

naar de donkere rivier. De ochtendschemering bood net voldoende licht om de lange rij aken en woonboten langs de rechteroever te zien, die zich driekwart kilometer stroomopwaarts uitstrekten in de richting van de Ingleston-kerk.

Hij zag de contouren van zijn eigen boot – de Magnolia – aan het eind van de rij.

In geen enkele boot brandde licht. Iedereen was in diepe slaap.

Geluksvogels.

Toch niet iedereen. Hij zag iets bewegen op het zwarte wateroppervlak bij de Magnolia.

Hij kneep zijn ogen toe om beter te kunnen zien. Wat was dat? Een stuk drijfhout? Een oude boomstam die stroomafwaarts dreef?

Of een boot, met iemand erin die niets goeds in de zin had?

Er waren de afgelopen week een paar inbraken geweest. Hier en daar vernielingen. Dat gebeurde altijd in de periode rond de regatta, of wanneer de kermiswagens het dorp binnenreden.

Dat was ook wel te verwachten met al die boefjes uit de grote steden die hier voor contant geld kwamen klussen en tegelijk rondkeken of er nog meer te halen viel.

Hij kon het ze niet kwalijk nemen, wist Ray, gezien zijn eigen, eh, freelance-ervaringen. Als iemand een deur openliet, of een raam, was dat toch gewoon een uitnodiging om wat spulletjes mee te nemen?

Maar als iemand dat op zijn Magnolia probeerde... Nou, hij wist ze te vinden!

Niemand dolt met Ray Stroud, dacht hij, terwijl hij een flintertje tabak uitspuwde.

Hm.

Het object in het water kwam dichterbij.

Ja, het was een vaartuig, een roeibootje.

En aan de snelheid te zien was de roeier behoorlijk bedreven.

Krachtige, gelijkmatige halen, waarbij de bladen van de

roei-spanen zonder gespetter door het water kliefd en de boot in flinke vaart op hem af gleed.

Grappig. Welke idioot zou in het pikkedonker op dit nachtelijke tijdstip op de rivier een eindje gaan roeien? Training voor de regatta? En ook nog eens van het dorp af.

Nee, dat sloeg nergens op. En dan dat bootje... een mini-vaartuig van glasvezel.

Ray tuurde ingespannen naar de naderende boot en probeerde te ontdekken wie de roeier was. Dat viel nog niet mee, omdat die met zijn gezicht van hem af zat.

Beslist een man, dat zag je wel aan zijn lichaamsbouw. Brede schouders, lang. In het zwart gekleed, als een commando uit een film. Hij had zijn zwarte wollen muts strak naar beneden getrokken, zodat je zijn hoofd niet goed kon zien.

Het roeibootje gleed ruisend door het water naar hem toe en verdween onder de brug.

Weg.

Ach ja, wat gaat het mij ook aan.

Ray wist dat als hij de brug overstak en naar beneden keek, hij het gezicht van de man goed zou kunnen zien.

Maar – verdomme – hij moest nu eindelijk naar huis, naar de Magnolia, een lekker kopje thee drinken en zijn roes uitslapen.

Hij wierp zijn peuk in de rivier en liep over de brug naar de andere oever.

Tegen de tijd dat Ray bij zijn boot aankwam, zag hij aan de horizon een lichtere streep; de ochtend naderde, maar de hemel was nog grotendeels zwart. Hij klom aan boord en haalde de kleine stuurhut van het slot.

Shit. Hij wist dat hij om zeven uur op moest voor een karwei met een ploeg die graafwerk verrichtte voor de waterafvoer van de grote biertent.

Drie uurtjes slaap.

Ja, geen probleem...

Hij wist de deur te openen en wilde naar beneden lopen,

toen hij alweer iets zag bewegen op de rivier.

Zijn eerste gedachte: het is de roeier die terugkomt.

Maar nee.

Dit was geen klein roeibootje.

Dit was groter.

Hij liep naar de rand van het dek om het vaartuig beter te kunnen zien.

Zes meter lang, rank, wit, supermodern – en zeker luxueus – de boot... Het was een jacht, dat stroomafwaarts voorbij gleed.

Niets ongewoons in hartje zomer.

Maar deze boot had geen lichten aan.

De motor liep niet eens.

En er zat niemand achter het stuurrad.

Voor honderdduizend pond aan luxe gleed zomaar over de rivier voorbij.

Een spookschip.

Ray keek toe hoe het jacht in de richting van Cherringham Bridge passeerde.

De MARY LOU, las hij, in gouden letters geschilderd op de romp. 'KAAIMANEILANDEN'.

Ray schudde zijn hoofd.

Niet mijn probleem, dacht hij.

Je moet je boot zelf in de gaten houden.

Hij draaide zich om en ging benedendeks.

Tijd om te tukken.

En hij sloot de deur van de stuurhut achter zich en vergat prompt alles over de twee boten.

2. Een waar mysterie

Jack liet de bacon en de gebakken eieren uit de koekenpan op zijn bord glijden, legde een geroosterde bagel op het mengsel en liep over de trap uit de kleine kombuis van de Grey Goose naar het zonovergoten dek boven.

Nogal een belasting voor de slagaders. Eieren, bacon.

Maar eenmaal per week kan geen kwaad.

‘Kom op, Riley,’ zei hij tegen zijn springerspaniël.

Maar Riley hoefde niet aangespoord te worden als hij kans maakte op wat bacon, en de hond rende achter hem aan.

Hoewel het nog vroeg was, voelde de zon al heet en op zijn blote voeten kon Jack de warmte van het houten dek voelen. Hij zette het bord neer op zijn glimmende nieuwe tuintafel, naast de boter en de jam, en trok het zonnescherm van het terras op.

Hij drukte zachtjes op de cafetière en schonk koffie in een grote Franse beker, die hij had gekocht toen hij vorige week in zijn kleine sportwagen een rondrit door Normandië had gemaakt.

Zeventig jaar later, de blik gericht op de stranden, de rijen kruisen...

Hij wist maar al te goed dat het niet alleen de windvlagen in zijn gezicht waren die hem tranen bezorgden.

Hij zag Riley nu geduldig aan de ene kant van de tafel zitten.

Jack nam een slok koffie en genoot van het uitzicht.

Zowel stroomopwaarts als stroomafwaarts waren de an-

dere aken en woonboten – net als de Goose – allemaal uitgedost met rode, witte en blauwe vlaggen. De kleuren van de Cherringham Regatta.

Zijn eigen NYPD-wimpel uit New York wapperde trots boven in de bescheiden vlaggenmast op de achtersteven.

En in de verte, aan de andere kant van de brug, kon hij nog net de toppen van de feesttenten zien, waar de meeste regatta-evenementen zouden plaatsvinden.

Aan de andere kant van de brug stroomde de rivier een tijdlang strak in één richting en waren de oevers stevig en gemakkelijk toegankelijk, wat ideaal was voor de wedstrijden en de festiviteiten in het weekend. Beter dan dit meanderende gedeelte stroomopwaarts, waar de woonboten strak achter elkaar lagen.

Hij nam een hap ei en sloeg de *Cherringham Times* open – buiten een museum had hij nog nooit zo'n ouderwetse krant gelezen – en zocht het wedstrijdschema van de regatta op.

Dit is het leven, Jack Brennan, dacht hij.

Even wenste hij dat hij dit moment met iemand kon delen...

Niet zomaar iemand. Zijn Katherine.

Maar hij was er bedreven in geworden om die gedachten van zich af te zetten, en hij schepte nog wat bacon en eieren op zijn vork.

Hij probeerde aan iets anders te denken: een weekend op de rivier, vijf dagen lang een weersverwachting met zonneschijn, geen vervelende klusjes, geen zorgen.

Het enige lastige dat hij nog moest doen, was uitzoeken welke evenementen hij zou bezoeken, waar hij zou lunchen en naar welke bar hij 's avonds zou gaan.

Kon het nog beter?

Op basis van zijn ervaringen van het vorige jaar wist hij inmiddels waar je de diverse soorten publiek kon vinden. Oud geld vierde meestal feest in de statige landhuizen stroomafwaarts, waar de uitgestrekte gazons tot aan de Theems reikten, of aan boord van de drijvende 'ginpaleizen' die daar aangemeerd lagen.

Maar de echte bootfanaten verzamelden zich in de Angel, waar ze naar verluidt vorig jaar de hele drankvoorraad soldaat hadden gemaakt. Geen geringe prestatie!

Ondertussen kwam het volk dat lager op de sociale ladder stond (en Jack schaarde zich daar graag onder) bij elkaar in The Ploughman of in de biertent bij de brug.

Daar voelde hij zich thuis.

Jack at zijn bord leeg en zette het naast Riley op de grond voor de 'voorwas', voordat het in de vaatwasser ging.

Daarna leunde hij achterover met zijn koffie en de krant om het komende weekend te plannen.

En verder kwam hij niet.

Stroomafwaarts klonk vanaf het pad een luide fietsbel.

Hij keek op en zag een vrouw die hard en tegelijk wankel zijn kant op fietste.

Hij zag dat ze zwaaide en tegelijkertijd belde, in de richting van de rivier wegdraaide en bijna in het water viel, maar zich nog net kon herstellen en verder reed.

Jack herkende haar toen ze dichterbij kwam. Het grijze haar, de ouderwetse bril, het keurig dichtgeknoopte vest over een gebloemde blouse, de keperstof rok en bruine kousen.

Klassiek.

Geen twijfel mogelijk.

Dat moest een van de gezusters Buckland zijn. Jen of Joan. Hij wist niet wie van de twee, want ze waren een eeneiige tweeling die zich identiek kleedde.

De enige manier waarop hij Jen van Joan kon onderscheiden, was dat Joan meer glimlachte.

Of was dat Jen?

De twee dames, die halverwege de zestig waren, baatten het tolhuisje op Cherringham Bridge uit (waarmee ze volgens zijn kladblokberekening zeker miljonair waren geworden).

Vrijwel iedereen die hij kende in het dorp was van mening dat ze kil, introvert, achterdochtig en ongezellig waren.

Jack, daarentegen, was voor hen hun speciale vriend, omdat hij een ex-politieagent uit New York was.

Terwijl ze hem verwenden met thee en cake, vertelden ze verhalen over Cherringham – ‘vroeger was alles beter, Jack’ –, terwijl ze alles wilden weten over de door moorden geteisterde straten van New York.

Het was vergeefse moeite om hun uit te leggen dat dat inmiddels niet meer het geval was, want Jen en Joan (en Jack wist nog steeds niet wie van de twee nu op hem afreed) waren misdaadfreaks. Hun tolhuisje was tot de nok toe gevuld met misdaadromans: van Amerikaanse en Engelse *mystery*-klassiekers tot het ijzige Scandinavische *noir*-genre.

En kort nadat Jack hier was gearriveerd, hadden ze hem en Sarah geholpen een bijzonder akelig misdrijf op te lossen rond de verdrinking van een vrouw in de stuw bij de brug.

Jen en Joan waren misdaadverslaafd.

Beste stuurlui aan wal.

En wat Jack betrof ontzettend grappig.

‘Jack!’

Jack zag hoe de fietsende vrouw met geblokkeerde wielen slippend in opwervend stof bij de loopplank naar de Grey Goose tot stilstand kwam.

‘Goedemorgen,’ zei Jack. ‘En wat een prachtige ochtend, hè? Wil je koffie?’

Zijn bezoeker trok een frons.

‘Geen tijd voor koffie, Jack. Er is werk aan de winkel!’

Absoluut de feeks, dacht hij, terwijl hij een bagel nam en die besmeerde met jam.

‘Werk?’ zei hij. ‘Kom op, Jen, je kent me – ik ben permanent op vakantie.’

‘Ik ben Joan,’ zei de vrouw kortaf. ‘En zoals ze in Houston zeggen: *we’ve got a problem.*’

Jack dacht na over de veronderstelling dat ze dat in Houston hadden gezegd: ‘Sorry, Joan. Maar luister even. Het is een prachtige dag, ik zit te ontbijten en zo meteen gaan Riley en ik op pad voor ons ochtendwandelingetje. Ik hoop dat je iets belangrijks te melden hebt.’

‘O, zeker weten, Jack. Het is reuze belangrijk.’

Terwijl Jack op de bagel kauwde en probeerde dat zo lang mogelijk te rekken, wist hij al dat hij niet kon winnen van de zusters Buckland.

‘Nou, vooruit dan maar, want je bent blijkbaar doodserieus.’

‘Doodserieus? Heel toepasselijk! Dood! Jack, er is namelijk een móórd gepleegd.’

‘O, echt?’

‘Zeker weten. Een moord op deze rivier hier. Voor onze eigen deur nog wel!’

Jack staarde Joan Buckland aan. Ze leek het echt te menen.

Hij propte het laatste restje bagel in zijn mond en veegde zijn handen af aan een stuk keukenpapier. Daarna stond hij op.

‘Vind je het goed als ik Riley meeneem?’

‘Absoluut, we zullen hem waarschijnlijk nodig hebben.’

Jack besloot Joan niet te vertellen dat Riley helemaal niets kon, behalve op konijnen jagen.

‘Geef me vijf minuten om af te sluiten. Ik ben zo weer terug.’

‘Zo snel als je kunt, Jack, je weet hoe snel een plaats delict besmet raakt.’

‘O, dat weet ik heel goed,’ zei hij grijnzend, terwijl hij het dienblad vollaadde en naar beneden liep.

Sneller dan mijn luie ontbijt in de zon, dacht hij.

Toen Jack bij Cherringham Bridge aankwam, bond hij Riley vast aan het hek.

‘De plaats delict,’ zei Joan, en ze wees naar een groot wit motorjacht dat in de ondiepte tegen een van de lage bogen van de brug vast was komen te zitten.

‘Vast wel...’ zei Jack. ‘Ga je me nog vertellen wat er is gebeurd?’

Hij zag hoe Joan een notitieboekje uit haar handtas haalde en de pagina’s doorbladerde.

‘Om ongeveer zeven punt nul nul uur arriveerden mijn

zuster en ik bij het tolhuisje van Buckland, gelegen aan de oostkant van Cherringham Bridge...'

'Ho, ho,' zei Jack. 'Zo'n gedetailleerd verslag is niet nodig, Joan, vertel het gewoon in je eigen woorden.'

'Ah, juist. Nou, we kwamen vanmorgen op ons werk aan en toen stond al een hele menigte te wachten op de brug. Dus namen we een kijkje. De boot moet 's nachts van zijn ankers zijn geraakt, de rivier af gedreven zijn en aan de overkant zijn beland, waar het ondiep is – precies daar – en daar aan de grond gelopen zijn.'

'En wat is precies het probleem? Boot raakt los. Dat gebeurt toch wel vaker?'

'Uiteraard. Normaal gesproken zou er geen probleem zijn. Er kwamen mannen van Milieuzaken en de politie en iedereen was het erover eens dat de boot moest worden losgetrokken en weggesleept.'

'En toen?'

'Nou, meer niet, leek het. De politie dacht dat het vandalen waren – je weet dat die jongeren vaak de meertouwen doorsnijden, vooral rond deze tijd van het jaar...'

'Zeker. Riley en ik lopen nu extra patrouilles voordat we naar bed gaan.'

'Hoe dan ook...'

'Joan? Wat is er aan de hand?' klonk een luide vrouwenstem vanaf de brug.

Jack keek op. Jen Buckland leunde over de borstwering en keek omlaag.

'Jullie verspillen je tijd daar,' schreeuwde Jen. 'Als je daar op de oever blijft staan, kun je geen zaak oplossen.'

'En jij moet terug naar het tolhokje, anders verliezen we veel geld,' riep Joan terug naar haar zus. 'We hebben de afspraak gemaakt dat ik met Jack samenwerk en dat jij de tol int.'

'Ga dan aan het werk en blijf daar niet staan kletsen,' riep Jen.

Jack hoorde auto's voorbij suizen op de brug, die duidelijk

profiteerden van het lege tolhokje, dat anders zo pence per passage rekende. Hij zag dat de gedachte aan de misgelopen inkomsten het uiteindelijk won van de afgunst op haar zus, en Jen verdween uit het zicht.

‘Mijn zus bemoeit zich voortdurend overal mee; zo is ze haar hele leven al,’ zei Joan.

‘Wat zei je daarnet over de politie?’

‘O ja, nou, we weten allemaal hoe die is, niet?’ zei ze. ‘Ze wierpen er een blik op, gaven er een zaaknummer aan en maakten dat ze wegkwamen. Terug naar hun ontbijt, vermoed ik.’

‘Ik ken dat gevoel.’

‘Hoe dan ook, op dat moment zag ik het bloed.’

Jack keek haar aandachtig aan. ‘Vertel op.’

‘Vanaf de brug kun je net de stuurboordzijde van de boot zien, waar hij vastzit. En ik zweer je dat er precies op de reling een streep bloed van een meter lang zit!’

‘Echt?’ zei Jack. ‘Heb je dat aan de politie verteld?’

‘Die was allang weg.’

‘En wat gebeurde er toen?’

‘Nou, Jen en ik hadden een babbeltje en besloten aan boord te gaan. Logisch, toch?’

‘Logisch,’ zei Jack. ‘En wat heb je nog meer gevonden?’

‘Aha,’ zei Joan. ‘Kijk, Jack, nu wordt het pas écht interessant. Kom mee.’

En ze stapte van de oever het ondiepe water in. Jack zag dat ze rubberlaarzen droeg. Hij keek omlaag naar zijn eigen gym schoenen, nieuw aangeschaft voor het regattaweekend.

‘Zeg, niet zo nuffig, Jack, kom mee.’

Joan waadde zelfverzekerd door het water naar het gestrande jacht en bedacht hoe vaak hij al prima schoenen op een plaats delict had moeten opofferen.

Toen ik met pensioen ging, zou dit stoppen, dacht hij.

Weinig kans.

En hij stapte in het koude water van de Theems en volgde de helft van de Buckland-tweeling naar het gestrande jacht.

E-book januari 2024

Dit is het elfde deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *Blade in the Water*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7295 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7296 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.